

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Crețu, Petre Ioan

Recviem pentru o roată bolnavă mintal /
Petre Ioan Crețu - Apahida: Neuma, 2020

ISBN 978-606-8975-41-2

821.135.1

Petre Ioan Crețu

RECVIEM PENTRU O ROATĂ BOLNAVĂ MINTAL

Editura
NEUMA

„Le mulțumesc doamnelor Camelia Zrain și Andrea H. Hedeș și domnului Aurel Dobre, președintele fundației Atlas, fără de care această carte nu ar fi văzut lumina tiparului”

Pic

CUPRINS

POEM DE INTENȚIE (precuvântare)	7
ROATA DIN SUFLET	10
RECVIEM PENTRU O ROATĂ	12
AUTOBUZELE DORMEAU OBOSITE	14
ORAȘUL CU TREI FELINARE	
ȘI O ROATĂ BOLNAVĂ MINTAL	16
TRIUMFUL NEPUTINȚEI	
ASUPRA GAROFIȚELOR DE CÂMP	17
DU-MĂ DEPARTE	18
CUM ZBURA PE STRADĂ UN RINOCER	19
DESPRE REVOLUȚIE ȘI ROȚI	20
DEGETELE MELE UMEDE	22
EU ÎȚI SPUNEAM	24
TOT MAI RAR NOPTILE MELE	26
LIMUZINE CU PĂRUL BĂLAI	27
SÂNGELE MEU ORB ORFISM	
(mic discurs parșiv despre metempsihoză și neliniști)	28
CEI MAI TALENTAȚI SFÂRȘESC	29
LUMINILE DIN FERESTRE MUREAU ÎNCET	30
NĂLUCITURĂ MECANICĂ	33
ROATA DRAGOSTEA MEA	34
DE-A SURDA	35
LUMINA RISIPITĂ DIN TINE	36
M-AI LĂSAT LA UMBRĂ	37
MOȘTENITORUL LUNII	38
AM AVUT NAIVITATEA	39

CÂINELE EU CA O ROATĂ	40
INIMA MEA UN DEAL SINUCIGAȘ	41
ÎN CARE DOI CĂLUGĂRI BETI	43
OM BĂTRÂN	45
ZEUL VATMAN	46
CÂNTECUL PLOII LA ÎNCEPUTURI	
- fantome și știmate -	48
FĂRĂ RESENTIMENTE	49
MIRELE MORTII	51
AUTOMOBILUL	53
ȘI ZBOR	54
LA UN VIRAJ	56
REVERIA UNEI ROTI DE IARNĂ	58
ATELIERUL PENTRU DEZMEMBRĂRI	59
PARADIGME	61
BALADA ROTILOR CU BRETON	63
IDILE APOCRIFE	65
DU-TE-VINO	66
GNOZĂ	67
MIRARE	68
ÎN CARE FEMEILE	69
NESIGURITATE	70
CIMITIRE CRESCUTE SUB PLEOAPE	71
CA UN LUJER DE CRIN	72
TU AVEAI FUSTA CADRILATĂ	74
ATELIERUL DE PICTURĂ	
NU ESTE ÎNTR-O JOI	76
BLOWIN' IN THE WIND	78
OM FĂRĂ SOARTĂ	80
DESPRE MINE NIMIC	81

AVEAI DOI SÂNI ȘI ATÂT	82
SĂ NU UIT	84
CORPUL TĂU ȘERPUIND	86
CÂND MĂINILE ÎMI VOR DEVENI INUTILE	88
DESPRE TRECEREA TIMPULUI	91
ÎNĂLTARE LA TAVAN	93
CA UN GREIERE	94
SĂRMANA EVLYN ROE	96
DESPRE UN ZBURĂTOR	
TRECUT ÎN REZERVĂ	97
NEMILOSTIVIRE	98
ADAM ȘI EVA	
(atâta zarvă în cer pentru o frunză uscată)	99
NEÎNCHIPUITE	100
CÂND AI PLECAT	101
ÎNTR-O ZI DE TREISPE FATALITATEA	
DIN FIECARE ZI	
(se pare că fiecare avem o zi de 13 într-o marți nefastă)	102
ÎȚI SPUN CĂ ÎMI PARE RĂU	104
STRĂINUL	106
NEMEȚII	108
POEM PENTRU EA	109
NOAPTE DE NOAPTE	110
CONTROVERSĂ	111
CÂT DE ADÂNC...	113
ANATOMIE PROVINCIALĂ	114
RECU	116
CANICULĂ	117
TIMPUL ULTIMEI CLIPE	118
RUTINĂ	120

POEM DE INTENȚIE

(precuvântare)

de un timp
toate lucrurile din jurul meu
au început să mă părăsească
îți dai seama cum este
să te trezești deodată
singur cu tine între două oglinzi
glisând dintr-o oglindă în cealaltă
într-o dezordine perfect browniană,
fără acele lucruri
cu care te-ai înfrățit de-o viață
pe care le-ai îndrăgit
cu care ai făcut planuri
cum să vă petreceți weekendul
și
și nimic
doar liniștea care îți doare auzul
sau îți înnoptează privirea devreme
dis de dimineață
e ca și cum
ai deschide o conservă
de fasole boabe cu carne de porc
și ai realiza
că înăuntrul cutiei ai avut culcușul
înainte de a te naște
la dracul zici deși
ai locuit în locuri și mai rele
acum nici nu știi ce îmi va
lipsi mai mult,
poate pantofii maro
atât de comozi și sport,
poate îmi vor lipsi cărțile sau laptopul SH,

Libris
RO
Respect pentru oamenii și cărți

poate micuțul Ka
un Ford albastru închis
ciupit de rugină pe dedesubt
pe sub fusta-i dantelată

sau poate tu îmi vei lipsi cel mai mult
iubita mea târzie venită la apus
cu zarea zvârlită
ștrengar peste umăr,
peste sânii rotunzi
cum te vei descurca fără tăcerile mele?
poate îți vei aminti cum îți treceam
palma pe frunte
mângâindu-ți pe rând
o durere, un nod, un gând
o buclă blondă rebelă?

îmi va fi dor și de câmpia din mine
și de amintiri
și de cântecele urlate cumplit la beții,
de poeziile scrise în somnul din nesomn,
de chitara cu griful plesnit
mai mult scârțâind
sau de mine
de mine o să-mi fie dor de mor

și dacă toate m-au părăsit
pentru celălalt eu
cel care pășește mereu
în urma mea cocoțat pe umbră
care-mi cântă gutural
la ureche
Hey Hey, My My
cântecul lui Neil Young
(știi îmi place și mie

doar ce l-am pus
ca sonerie la vechiul telefon)
am să plâng de ciudă până când
până când am să pășesc eu în urma
celuilalt eu așteptând un moment prielnic
să-i călăresc umbra,
să-mi fur lucrurile mele înapoi
și pe tine iubito deși
știi că vei fi mai oboșită
mai uzată puțin

până atunci am să scot
din lada de zestre a mamei
sticla cu vodcă rusească
ascunsă acolo de tata când m-a văzut
sărutând pentru prima oară
o fată pe drum
și am să beau până când
mă voi uita pe mine definitiv
și o să mă doară capul
o săptămână întreagă
sau la nesfârșit

marele sens
drumul spre care se îndreaptă lumea
ciutura plină ochi cu lumină
limpede ca o lacrimă
și rece
cum o urcam sus sus...

îți amintești cum se însenina
dintr-odată cerul uitat în mine?

Respect pentru oameni și cărți

în sufletul meu este o roată
încă dinainte de a mă naște
a avut-o și bunicul
se pare că
stră-străbunicul a purtat-o
pentru prima dată
era un fel de roată de rezervă
ori de câte ori se rupea roata la căruță
se dădea în spate pe furiș
și scotea pe sub piele
roata cea bună
îi era rușine să nu-l vadă careva
și să râdă
să zică uite ce i-a crescut lui ăsta în suflet
o roată,
de parcă nu putea să-i crească
o damigeană cu țuică
sau o nevastă frumoasă
stră-străbunica
nu era o femeie arătoasă
dar era bună la suflet și harnică
ca un făcut toate nevestele bărbaților
din neamul meu au fost urâte
dar femei blânde și la locul lor
iar copiii lor semănau cu bărbații
copii frumoși
de curând am fost la doctor
mă durea singurătatea să mor
i-am spus că am
din strămoși o roată
în suflet

că tot crește
și nu știu ce să mă fac
bineînțeleș că nu m-a crezut
m-a internat cu forța
m-a legat cu feșe de pat

mi-a făcut tot felul de raze
injecții filme și tomograf
și mi-a zis că am cancer
o tumoare uriașă
unde va în zona de sub coaste
i-am spus că e roata
și că bunii mei o scoteau la horă
o plimbau prin curte
și ea roata era mereu tânără
plină de viață
și că eu am uitat cuvintele cheie
și n-am mai putut să-i arăt lumea
să-i mângâi spițele obada
cine știe poate o fi murit de atâta singurătate
așa că scoate-o doctore
și hai să o îngropăm cât mai repede
sub un cireș turmentat
că e lună plină și e mare păcat

RECVIEM PENTRU O ROATĂ

cineva m-a întrebat
frate, cum e să respiri de unul singur
să urli cu lupii ca lupii la lună
să te înalți om și roată
cu îngerii de mână?

cineva ți-a aruncat umbra
fix sub roata mașinii
și nu era Dumnezeu
era doar o fărâmă de soartă
în care două gospodine borțoase
dansau cu foc rock and roll pe masă

orașul meu avea nervii întinși la maxim
străzile alunecoase
mărșăluiau de zor și nervoase
de-a lungul trupului tău bolnav
uite cum umpleai aerul încăperii cu cer
și cum te mângâiam încet pe tâmplă
carnea îți sfârâia neîmblânzită sângele îți țâșnea pe nări
și cum sufletele acoperișurilor
stăteau noaptea la pândă
împreună cu o hoardă de îngeri
și noi visăm mereu în visul nostru
că visăm

cineva ți-a smuls umbra
de sub roata mașinii poate mult prea devreme
și nu era Dumnezeu
era doar o frântură de soartă
în care eu te așteptam de o veșnicie în poartă

iar gândul îmi fugea mereu
spre o altă fereastră
spre o altă gură flămândă
vizavi o salvare bolnavă rău
cu o roată fosforescentă și spartă

doar taumaturgul mai privea umil dintr-o glastră

AUTOBUZELE DORMEAU OBOSITE

mai mult ca sigur orașul ăsta presimte ceva
și-a închis porțile și-a oprit fumul
a dat drumul la câini
și s-a făcut târziu a noapte
autobuzele deja dormeau obosite în autogara
de lângă fabrica veche de betoane
iar gândacii cu crestele de un roșu banal
se ridicau plini de ciment din gurile știrbe de canal

acum nimeni nu mai are curajul să miște
să respire să înjure să bea
să fută o târfă sus la șosea
să arunce cu bulgări în lună
să tragă de mustăți un polițai
să râdă să plângă să-și joace
viața la zar

el știe, orașul ăsta știe cumva
ca și chioșcurile roz unde se vinde halva
că la noapte în parc lângă banca de fier
va cădea sigur o stea
o stea planturoasă cioplită cu har
cu două roți și un far de bicicletă
iar timpul mirosea ciudat a impertinență

când nopții încă îi curgea întuneric din burtă
frizerul orașului care abia s-a întors de la nuntă
număra cu ochii șobolanii în extaz
cu gurile arse de lună și-ntinși pe trotuar

poate nu știai dar la vulcanizarea din colț
se studiază Marx în fiecare seară
roțile cu trecut sănătos stau în rastel și-l ascultă
pe vulcanizator cum le citește din Capital
în limba germană cu glas baritonal
noi oamenii înconjurați de sârmă ghimpată stăteam cuminiți
abia dacă ciuguleam înserarea și roțile din vii
bob cu bob subliminal

ORAȘUL CU TREI FELINARE ȘI O ROATĂ BOLNAVĂ MINTAL

Respect pentru oameni și cărți

vreau să-ți povestesc iubit
despre orașul cu trei felinare
și o bancă uitată în parc
unde în fiecare zi primeam o gogoasă
și de atâta fericire plesneam

despre orașul unde
specialiștii în administrat
supozitoare în urechi
se înmulțeau alarmant
iar trupurile noastre se zvârcoleau
pe o frunză neîncetat
până când dimineața a explodat
în bucăți mari de lumină
și dintr-odată s-a înnoptat

despre orașul în care șeful
secției de reparat timpul
era mereu cu degetul arătător
îndreptat spre o cisternă cu apă
sau către umbra mea cocârjată
de om cățărat pe conștiință și soartă
ca pe o cocoasă
dar de cele mai multe ori arată
către femeia călare
pe o motoretă carpați
din pântecul căreia țâșneau la viraj
ceasuri cu pendulă și cuc
până într-o zi când șeful de post
a interzis berea și negrul de fum

Îți voi povesti
mai ales despre ambulanța borțoasă care plimba
în jurul spitalului universitar
o roată cu ciucuri bolnavă mintal

TRIUMFUL NEPUTINȚEI ASUPRA GAROFITELOR DE CÂMP

mai întâi se desprindea aripa din umăr cu mișcări încete
ceva ca un balet mecanic cu statuete
apoi o umbră bolnăvicioasă de aer mă prindea din urmă
șleampăt mecanicul lumii pășea în lună
și abia era miezul nopții când lupii începeau să mă urle
uluit ca un mânz rătăcit în iarbă copilul abia născut
își molfăia sfârcul de țâță printre sughițuri fericit
rubicond cu gura plină rotundă

cât e ziua de lungă mă privesc pe fereastră
cum se umple strada cu mine apoi lumea întreagă
și mi se face ciudă și urlu cumplit
și mă sparg în cioburi lovindu-mă de zid
nu-i așa, nimic nu este cum pare doar fantasmă doar fum
și noi în închisoare moțâind sprijiniți de un vis
cerșetori de lumină pierduți în labirint
lacrimile ne cad în căușul palmei ca în fântâna
poemului rescris

de ce gândul în moarte îmi va fi la un vers
și nu la nemurire nu la îngerii la rai la univers
știu doar că
frica de moarte se va scrie de la sine într-un poem
iar păsări negre cu ciocuri de sticlă îmi vor fi literele
și ele tot timpul or să zboare neobosite din suflet în suflet
purtând pe buze ultimele mele cuvinte

trupul îmi e o clepsidră strâmbă
unde timpul se scurge încet dar se scurge
dincolo de ușa stă îngerul meu într-un picior
iar de sus mă pândesc vrăbii și vulturi peștriciori

îngenunchiată în prag cu brațele frânte stă mama
lângă ea amândouă surorile și mai în spate tata
cu toții îmi mângâie trist cu privirea fața
în dunga subțire a întunecării și basta!